

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Ing. Vierou Horčicovou ve věci

žalobce: R. E., nar. X.,
státní příslušnost: Kazachstán

zast. advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované z 8.4.2026, čj. CPR-11131-3/ČJ-2026-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení.

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (správní orgán I. stupně) uložila žalobci správní vyhoštění, jelikož na území ČR nebo na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (členské státy EU a smluvní státy), v délce dva roky, jelikož žalobce pobýval bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, a to konkrétně v období minimálně od 5.6.2024 do 28.2.2026 [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (zákon o pobytu cizinců)]. Dále stanovila dobu 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, a zároveň dobu k vycestování z území do 20 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí dle § 118 odst. 3 téhož zákona [rozhodnutí z 1.3.2026, čj. KRPA-72160-13/ČJ-2026-000022-SV (prvostupňové rozhodnutí)]. Žalobce se odvolal. V záhlaví specifikovaným rozhodnutím (napadené rozhodnutí) žalovaná jeho odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II. Podání účastníků řízení

2. Žalobce rozhodnutí o vyhoštění pokládá za nepřiměřeně přísné a s ohledem na relativně krátkou dobu protiprávního stavu za disproporční, aby mu bylo ukládáno opatření na dobu 2 let. Pokud žalovaný v odůvodnění napadaného rozhodnutí k tomuto uvedl, že tyto námitky nemůže akceptovat, a to s ohledem na skutečnost, že se nejedná o první a ojedinělé porušení zákona ze strany žalobce, kdy mu klade k tíži protiprávní jednání, kterého se měl žalobce dopustit tím, že v ČR vykonával nelegální práci a dále spáchal přestupky dle § 103 písm. r) a § 93 odst. 1 zákona, tj. vykázal množství protiprávností, žalobce s tím nesouhlasí. K tomuto žalobce uvádí, že je předmětné řízení vedeno dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona, nikoliv dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona, protože se domnívá, že jak rozhodnutí žalovaného správního orgánu, tak i rozhodnutí nalézacího správního orgánu vykazují deficit stran aplikované právní kvalifikace, která je v nesouladu s odůvodněním rozhodnutí, resp. s úvahami žalovaného, kdy byť na obě uvedená jednání dopadá totožná zákonem stanovená sazba, tak je nepochybné, že opakované porušení zákona bude v rámci takto vytyčené sazby trestáno přísněji, než jak je tomu v případě § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona pro který je řízení vedeno, protože žalobce pokládá za nepřípustné, aby při nevyužití přílehlavé právní kvalifikace byl posuzován jako „prvopřestupník“, a v rámci takového řízení mu přitěžovalo, že se dopouští opakovaného protiprávního jednání, a tudíž pokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro konflikt a nesoulad uplatnění právní kvalifikace s odůvodněním rozhodnutí, protože poukazuje např. na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007 -66. Důkazy zajištěné stran řidičské činnosti žalobce jsou svoji povahou úředními záznamy, a můžou sloužit pouze jako předběžná informace, neprokazují však sami o sobě skutkový stav.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě soudu navrhnul, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalovaná poukázala na skutečnost, že žaloba obsahově převážně reprodukuje totožné námitky, které žalobce již uplatnil v odvolacím řízení, konkrétně v doplnění odvolání ze dne 22.3.2026. Již tehdy žalobce namítal zejména nepřiměřenost uložené dvouleté doby zákazu vstupu, zdůrazňoval, že se mělo jednat o první porušení pobytových pravidel,

poukazoval na svou tíživou ekonomickou situaci, snahu zajistit obživu rodiny, sebereflexi, doznání, spolupráci se správním orgánem, příslib vycestování, věk a zdravotní stav a rovněž odkazoval na jiné rozhodnutí, v němž mělo být při závažnějších okolnostech uloženo opatření stejné délky. Žalovaná se s těmito námitkami v napadeném rozhodnutí vypořádala podrobně, logicky a v souladu s právními předpisy. Žalobní argumentace tak nemá potenciál zpochybnit zákonnost ani přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

4. Pokud žalobce brojí proti nepřiměřenosti uložené dvouleté doby zákazu vstupu žalovaná uvádí, že napadené rozhodnutí vychází z délky a závažnosti protiprávního stavu, který trval 634 dnů, tedy nikoli krátkodobě či bagatelně, nýbrž dlouhodobě. Současně byly hodnoceny i osobní poměry žalobce, jeho věk a zdravotní stav, absence rodinných, sociálních a majetkových vazeb na území České republiky a skutečnost, že v domovském státě má zázemí a nic nebrání jeho návratu. Uložená dvouletá doba zákazu vstupu se pohybuje výrazně pod zákonným maximem a odpovídá povaze i délce zjištěného porušení pobytového režimu.
5. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, podle níž je mezi právní kvalifikací a odůvodněním napadeného rozhodnutí rozpor. Výrok napadeného rozhodnutí je založen jednoznačně na tom, že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu a tím naplnil skutkovou podstatu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. To, že žalovaná v odůvodnění přihlédla i k dalším okolnostem zjištěným ze spisu, neznamená změnu skutku ani právní kvalifikace. Tyto okolnosti byly hodnoceny pouze v rámci úvahy o přiměřenosti uloženého opatření a o celkové závažnosti jednání žalobce, nikoli jako samostatný důvod správního vyhoštění.
6. Žalobce dále odkazuje na judikaturu týkající se dokazování úředními záznamy a uvádí, že důkazy zajištěné stran „řidičské činnosti účastníka“ mají povahu úředních záznamů. Tato námitka je se souzenou věcí zjevně nesouvisející. V projednávané věci nebylo rozhodováno o žádné řidičské činnosti žalobce a skutkový stav nebyl založen na osamocených úředních záznamech, nýbrž zejména na cestovním dokladu žalobce, vízových údajích, lustracích, protokolu o jeho výslechu a dalších podkladech založených ve správním spise.
7. Lze dodat i to, že žaloba v popisu skutkového stavu sama nevychází zcela přesně z obsahu správního spisu, neboť na jednom místě uvádí neoprávněný pobyt v období od 5.6.2025 do 28.2.2026, zatímco ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně plyne, že neoprávněný pobyt byl zjištěn od 5.6.2024 do 28.2.2026. I tato nepřesnost oslabuje žalobní argumentaci o údajné nepřiměřenosti uloženého opatření.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba je včasná, přípustná a podala ji osoba k tomu oprávněná. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů. Přitom neshledal důvody, jimiž by se musel zabývat z úřední povinnosti [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)]. O věci soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup akceptovali; žalovaná výslovně a žalobce mlčky (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Žaloba není důvodná.
10. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
11. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí
13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce vstoupil do schengenského prostoru dne 25.5.2024 na základě krátkodobého víza vydaného Litevskou republikou, platného do 11.6.2024, další pobytové oprávnění již nezískal a na území České republiky pobýval neoprávněně od 5.6.2024 do 28.2.2026, tedy po dobu 634 dnů. Tuto skutečnost žalobce v průběhu správního řízení sám potvrdil.
14. V posuzované kauze je stěžejní, že žalobce nijak nezpochybňoval svůj neoprávněný pobyt na území EU v období od 5.6.2024 do 28.2.2026. Domáhá se pouze příznivějšího stanovení délky správního vyhoštění. Tvrdí, že správní orgány nedostatečně zohlednily další skutečnosti, které mu mohly jít ku prospěchu. Má za to, že přílehavější by bylo opatření v podobě vyhoštění na 12-18 měsíců.
15. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. Přitom vycházel také z principu, že kvalita žaloby předurčuje hloubku soudního přezkumu. Soud se jistě nemohl zabývat veškerými aspekty posuzované kauzy, aniž žalobce na to, které dílčí pochybení konkrétně poukázal.
16. Soud předepisuje, že zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 nepřipouští správní uvážení. Naplní-li cizinec podmínky tohoto ustanovení, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V nynější kauze není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné je, že žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně. Správní orgány tedy měly splněny veškeré podmínky pro uložení správního vyhoštění. Nemohly postupovat jinak. Ani žalobce netvrdil v žalobě nic, co by vylučovalo jeho správní vyhoštění (typicky důvody týkající se rodinných vazeb v ČR nebo u existence platného pobytového titulu v jiném státě EU). Již jen proto se správní orgány u žalobce nemohly zabývat jinými mírnějšími opatřeními (postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců), neboť by samy porušovaly zákon o pobytu cizinců.
17. Délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, naopak podléhá správnímu uvážení. Správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil. Pokud tomu tak není, soud není oprávněn, jakkoliv nahrazovat úvahu správního orgánu [§ 78 odst. 1 s. ř. s.; např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS, a mnoho navazující judikatury].

18. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se podrobně zabývaly i otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Zkoumaly jednotlivá kritéria stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců, a to včetně délky uloženého správního vyhoštění. Délku správního vyhoštění stanovily na dobu 2 let. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění až na 5 let čili žalobci uložily správní vyhoštění v dolní polovině zákonem vymezeného rozmezí. Správní orgány zohlednily délku nelegálního pobytu, skutečnost, že nelegální pobyt odhalila až pobytová kontrola, dále to, že žalobce svůj pobyt nenahlásil, ale také nedisponuje zdravotním pojištěním pracoval, ačkoliv neměl platné oprávnění. Na druhou stranu lze konstatovat a k tomu přihlížel i žalovaný, že žalobce projevil sebereflexi, k jednání se doznal, spolupracoval se správním orgánem I. stupně při objasňování skutkového stavu a přislíbil řádné vycestování do domovského státu.
19. Pro soud je rozhodující, že žalobce nelegálně pobýval v ČR 634 dnů. Dobu jeho neoprávněného pobytu v EU, resp. v ČR, zjevně ukončila až pobytová kontrola, neboť žalobce nečinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Žalobce sice přicestoval do Schengenského prostoru oprávněně na vízum ale poté, co mu skončila doba platnosti jeho víza (11.6.2024), nemohl na území EU pobývat. Z okolností případu je patrné, že neměl v úmyslu z ČR vycestovat. Již jen proto nelze uvažovat o tom, že by žalobce svého jednání skutečně litoval. Jednal s jednoznačným cílem v ČR pobývat a pracovat, navzdory jeho neřešené pobytové situaci.
20. V České republice žalobce vykonával brigádní práce na stavbě bez pracovního povolení. Žalobce ve výpovědi výslovně uvedl, že od příjezdu dne 25.5.2024 pobývá na území České republiky nepřetržitě a je si vědom, že se jedná o neoprávněný pobyt, neboť po skončení platnosti víza si nepožádal o žádné další pobytové oprávnění v České republice ani v jiném členském státě. Neuvedl ani žádné kroky směřující k legalizaci pobytu. Z výpovědi také vyplývá, že žalobce je svobodný, bezdětný, nemá v České republice žádné rodinné příslušníky, ani osoby, vůči nimž by měl vyživovací povinnost. Nemá zde ani žádné kulturní, sociální či ekonomické vazby, nevlastní žádný majetek a sdělil, že zde pobývá pouze za účelem práce. Adresu, kde se zdržuje, neznal, nemá žádnou řádně ohlášenou adresu pobytu, a není tedy na území České republiky kontaktní. K otázkám bezpečnosti uvedl, že v domovském státě — Kazachstánu — mu nehrozí žádné nebezpečí, není ohrožen na životě, nečelí hrozbě trestního stíhání, mučení, ponižujícího zacházení ani jinému závažnému riziku. Uvedl, že v případě vyhoštění dobrovolně vycestuje a má v Kazachstánu zázemí, neboť může bydlet u své matky v rodinném domě. Rovněž potvrdil, že nemá sjednané zdravotní pojištění, finanční prostředky na vycestování si obstará, telefonní číslo ani e-mail nemá. V průběhu výslechu uvedl, že je zdravý a netrpí žádným onemocněním.
21. K tomu soud dodává, že výkon nelegální práce (kterou tvrdil žalobce) představuje samostatnou skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění. Jelikož však zákon o pobytu cizinců vnímá pobyt bez oprávnění jako závažnější prohřešek (a umožňuje uložit správní vyhoštění v délce až pěti let, oproti třem rokům v případě nelegální práce), správní orgány zřejmě považovaly za nadbytečné zahajovat řízení rovněž z tohoto důvodu. Žalobce se přitom k pracovní činnosti sám doznal.
22. Žalobce je dospělým člověkem. Není omezen na svéprávnosti. Vzhledem k míře zralosti, která se očekává od osoby v jeho věku, bylo jeho povinností se o jeho pobytový status v ČR zajímat, a to zejména jestliže chtěl navzdory „prošlé“ době platnosti jeho víza v ČR legálně pracovat. Žalobce měl být schopen dohlédnout možných negativních důsledků pramenících

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

z porušování právních předpisů, a ne činit „kalkulovaný risk“ ohledně dalšího setrvání a práce v ČR.

23. Jestliže žalobce namítal, že přiměřeným by bylo uložení kratší doby vyhoštění, soud k tomu uvádí, že žalobce blíže nerozvedl, z jakých konkrétních skutečností nebo konkrétních případů u tohoto žalobního tvrzení vycházel.
24. Přiměřenost délky vyhoštění nelze posuzovat ani prostým porovnáním délky jeho vyhoštění s délkou vyhoštění ukládanou v jiných kauzách. Každý případ má své specifické okolnosti, které nutno zvažovat jednotlivě i v souhrnu. Nadto, domníval-li se snad žalobce, že jemu uložené správní vyhoštění vybočovalo ze správní praxe, měl právě on povinnost toto své tvrzení prokázat (rozsudek NSS z 6. 2. 2026, čj. 5 Azs 225/2025-35). Podle všech skutečností vyplývajících ze správního spisu a výše konstatovaných se o nepřiměřenou délku správního vyhoštění nejedná.
25. Podmínky pro postup podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. tak byly naplněny jednoznačně a rozhodnutí správních orgánů stojí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu.
26. Ani další žalobní námitku ohledně nesouladu aplikované právní kvalifikace s odůvodněním soud neshledal důvodnou. Výrok napadeného rozhodnutí je založen na tom, že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu a tím naplnil skutkovou podstatu podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb. To, že žalovaná v odůvodnění přihlíдела i k dalším okolnostem zjištěným ze spisu neznamená změnu skutku ani právní kvalifikace. Z rozhodnutí prvostupňového ani rozhodnutí žalované nevyplývá, že okolnosti „zjištěné stran řidičské činnosti žalobce“ byly jakkoliv podkladem pro naplnění skutkové podstaty, byly hodnoceny pouze v rámci úvahy o přiměřenosti uloženého opatření a o celkové závažnosti jednání žalobce, nikoli jako samostatný důvod správního vyhoštění.
27. Proto ani odkaz na judikaturu týkající se dokazování úředními záznamy nejsou pro posouzení věci relevantní.
28. Shrnuto, soud neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužila. Nemohl souhlasit s žalobcem, že by správní vyhoštění v délce 2 let bylo nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce nadto ani jen netvrdil (nepřiměřený) zásah do soukromého ani rodinného života. Naopak uváděl, že všechny rodinné či společenské vazby má mimo ČR. Vzhledem k délce pobytu na území a s ohledem na to, že do ČR přijel výlučně za výdělkem, si zde za omezenou dobu pobytu nevybudoval žádné hlubší vazby. Uložené správní vyhoštění je přiměřené. Polehčující okolnosti v projednávaném případě nejsou takové váhy, aby odůvodnily kratší délku zákazu pobytu.

IV. Závěr a náklady řízení.

29. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Výroky o nákladech řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch a žalované nevznikly žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků

Praha 19. května 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
samosoudkyně